

L'any 1971, després d'una llarga persecució, el Ministerio de Información y Turismo va clausurar *Presència*, la revista gironina que aglutinava els sectors democràtics i catalanistes oposats a la dictadura franquista, avui convertida en suplement dominical d'El Punt.

Recordo la consternació de tots els qui la fèiem possible cada setmana i la voluntat de salvar-la fos com fos. Sabíem que era molt difícil, però ens va semblar que havíem d'esgotar totes les possibilitats i, per això, vam demanar entrevista amb el director general de Premsa que es deia Fernández Sordo.

Ens va rebre el dia que enterraven el general Muñoz Grandes. Ens hi esperava. Sabia perfectament qui érem, quin era el paper que representàvem i el que realment teníem. Ens va renyar. Ens va dir que érem "una fábrica de reaccionarios" perquè anant més enllà del que "el país" estava disposat a suportar produíem reacció contra l'obertura política que el règim administrava (?). Ens va posar un seguit d'exemples de la nostra activitat subversiva i va guardar per al final la bomba.

Es tractava d'un article que duia com a títol "El Príncep de la Tenora", que comentava la música de Ricard Viladesau. I ens va dir, molt excitat, que "insultando al Príncipe de España" atacàvem els fonaments del sistema. No sé si es va adonar de la cara de sorpresa que vam posar, no ens ho podíem creure!

Prou que li vàrem explicar que El Príncep de la Tenora era en Viladesau, però no hi va haver res a fer. Ens va dir, com si l'operació contra *Presència* fos la batalla de Normandia, que "ya tenía los tanques en la playa y que no los iba a retirar". I així es va acabar l'entrevista.

Quanta ignorància, oi?

Joan Vidal i Gayolà

President del Centre de Promoció
de la Cultura Popular i Tradicional Catalana